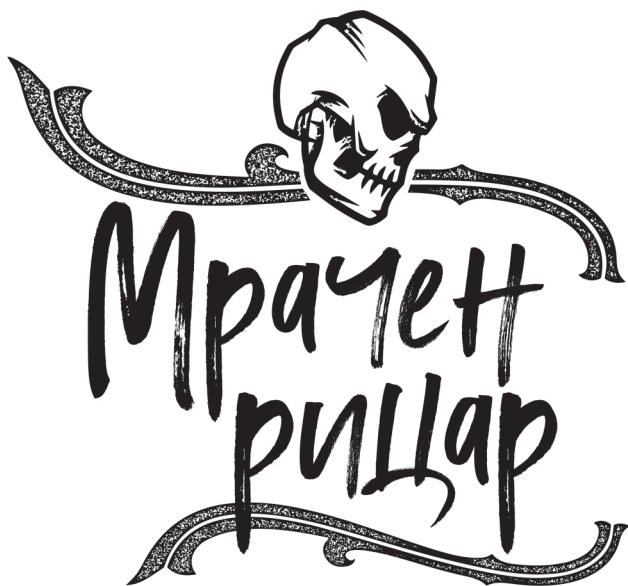

ДЕВНИ ПЕРИ

Превод от английски език
Милена Илиева

Уо

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Riven Knight*

Copyright © 2020 by Devney Perry

All rights reserved.

Превод Милена Илиева

© Егмонт България, 2021

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Ина Тодорова

Предпечат Ваня Димитровска

Дизайн на корицата Мира Минкова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2021

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2577-0

*На Дженифър.
За онзи ден, в който обикаляхме Тексас с кола
и нахвърляхме тази книга.*

ПЪРВА ГЛАВА

ЖЕНЕВИЕВ

— **Р**азочарован съм. Подобна реплика би ме наранила като шамар в лицето при всякакви обстоятелства. Но днес я приех по-болезнено от всякога, защото дойде от господин Реджи Баркър – човек, когото бях смятала за свой ментор и пример за подражание в професията.

– Съжалявам, Реджи.

Шефът ми – бившият ми шеф тоест – въздъхна от другата страна на телефонната линия.

– Заради начина, по който реши да напуснеш фирмата, няма как да ти дам препоръка.

Примижах.

– О, ами... добре.

Реджи явно смяташе, че едноседмичното предизвестие за напускане – вместо двуседмично, както беше прието – е голяма издънка от моя страна. Нямаше значение, че четири години работих като асистентка в правната му кантора, че идвах първа всяка сутрин и си тръгвах последна вечер. И макар че позволявах на асистентите в кантората да се подготвят за приемните изпити по право в работно време, аз учех у дома, а всяка минутка в офиса посвещавах на непо-

средствената си работа.

Четири пъти бях отлагала изпита си, защото Реджи ме предупреждаваше, че трябва да съм „готова“ – казано по начин, който намекваше, че не е така.

Вярвах му. Ценях мнението му над всичко. Стараех се искрено да спечеля уважението му, но явно това не е било достатъчно.

Аз също бях разочарована.

Обадих се само защото бях забравила да оставя ключа си за офиса. Сега ми се искаше да го бях изпратила по пощата с бележка.

– Желая ти късмет, Женевиев.

– Благодаря...

Той затвори, преди да съм довършила думата.

По всичко личеше, че двацет и седмата ми година ще е пълен провал.

„Честит рожден ден, момиче.“

Оставих телефона си и погледнах през предното стъкло на колата към магазина. Спряла бях пред малък бутик за дрехи на главната улица. Ако не броим склада за фермерски стоки, това беше единственият магазин в Клифтън Фордж, Монтана, който продаваше дамска конфекция.

Клифтън Фордж.

Майка ми беше учила в местната гимназия. Баба ми и дядо ми, които не познавах, бяха загинали в автомобилна катастрофа и бяха погребани тук. Допреди шест седмици градчето Клифтън Фордж беше само бележка под линия в семейната ми история.

А после мама беше дошла тук и я бяха убили жестоко в местния мотел.

И сега Клифтън Фордж не беше само тъмно петно в миналото, а и новият ми дом в обозримото бъдеще.

Копнеех да се върна в Денвър, да карам по познатите улици към познати места. Магистралата ме влечеше неустойимо. Докато шофирах от Колорадо, неведнъж си мислех просто да направя обратен завои и да не поглеждам назад. Да избягам и да се скрия.

Само дето бях дала обещание на един напълно непознат човек няколко часа след като се срещнахме. Обещание, което не смятах да наруша.

Не и след онова, което Исаия беше направил за мен.

И ето ме тук, в Клифтън Фордж.

За месеци. Години. Десетилетия. „Колкото е необходимо.“ Дължах това време на Исаия.

От дни получавах пристъпи на гадене и сега в гърлото ми отново загорча. Преглътнах решително, защото не исках да мисля, че ще прекарам живота си в Монтана. Нямах време да разсъждавам върху възможните последствия от онова, което щеше да се случи. С Исаия щяхме да се срещнем по обяд, значи ми оставаха два часа да се подготвя. Затова се мобилизирах, потиснах страховете си и слязох от колата. Време беше за малко пазар.

Нямаше да нося дънки.

Миналата седмица опаковах целия си багаж в малкия си денвърски апартамент, така както бях опаковала нещата на мама в къщата ѝ, макар и с по-малко сълзи този път. Пак ме заболя обаче, проронвах по някоя сълза над всеки пълен кашон. Такава загуба, такава голяма промяна... Имах чувството, че се давя.

По-големите си вещи закарах на склад. Други поверих на транспортна компания. Останалото набутах в сивата си тойота и го докарах от Денвър в Монтана вчера.

Опитвала се бях да свикна с мисълта за промените, бързала бях да довърша нещата си в работата, преди да напус-

на, и покрай всичко това забравих да сложа рокля в багажа си. Или пък е било плод на подсъзнателната ми съпротива срещу днешната церемония.

Но така или иначе бракосъчетанието щеше да се проведе и аз нямаше да се явя там с дънки.

Особено на рождения си ден.

Сутринта се гримирах старателно. Измих си косата и си направих прическа с помощта на скъпата маша, която мама ми подари миналата година.

Последният ѝ подарък за рождения ми ден.

Колко ми липсваше тя, боже! Нямаше да е тук днес, нямаше да стои до мен, докато правех най-голямата грешка в живота си. Нямаше да е тук за идните ми рождени дни, защото един зъл човек я беше лишил от живота ѝ. Не беше честно.

Била е убита, намушкана седем пъти, оставена да изкърви до смърт самичка в някаква мотелска стая. Оставила беше след себе си диря от тайни и лъжи, които съсипваха пре-красните ми спомени за нея.

Защо? Идеше ми да крещя този въпрос към небесата, докато не получа отговор.

Толкова ѝ бях ядосана. Бясна ѝ бях, че не ми е казала истината. Че не ми е казала за баща ми. Че се бях озовала тук, в това смотано градче, заради нейните лоши решения.

Но как ми липсваше, господи! Точно днес си исках майчицата.

Сълзи избиха зад слънчевите ми очила и аз замигах да ги спра, преди да вляза в магазина. Разтегнах лице във фалшивата усмивка, която показвах на света от седмици.

– Добро утро – поздрави ме продавачката, щом камбанката звънна над главата ми. – Разгледайте спокойно. Нещо конкретно ли търсите?

– Ами, да. Трябват ми рокля и обувки с високи токчета.

Обувките щяха да ми убиват. Стъпалата ми още не се бяха оправили напълно след онова планинско бягане с боси крака. Но все щях да издържа някак.

– Ооо! Имаме нещо точно за вас. – Продавачката излезе иззад щанда, където допреди миг сгъваше някакъв пуловер. – Снощи получихме една страхотна тъмнозелена рокля. Чудесна. И ще отива на тъмната ви коса.

– Идеално.

„Щом не е бяла, ще свърши работа.“

След половин час си бях у дома – термин, който използвах по навик, защото временното ми жилище, скапаното апартаментче над скапания сервиз в това скапано градче, със сигурност не ми беше дом. Навлякох новата си рокля – по тялото, без ръкави – и нагласих острото деколте така, че да прикрива максимално бюста ми. Заставах на пръсти в банята с надежда да се видя в огледалото. Който е да е обзавеждал апартамента, явно не е давал пет пари как изглежда от кръста надолу.

Обух отворените обувки с телесен цвят, които бях купила заедно с роклята. Жалко че нямаше да ми остане време за педикюр. Имаше ли изобщо салон в Клифтън Фордж, където правят педикюр? Разрових чантичката си за шишенцето с яркорозов лак, който бях метнала там преди седмици за спешни ситуации. Мацнах още един слой върху стария си лак и зачаках да изсъхне. Слоевеите бяха станали толкова много, че сигурно трябваше да използвам разтворител за блажна боя, за да ги махна.

Разбухнах косата си за последно и си сложих малко червило. През пода долитаха звуци от сервиза отдолу. Тръсък на метал. Приглушен рев на компресор. Тихите гласове на мъже, които работят.

Пресякох апартамента и застанах пред единствения прозорец, който гледаше към паркинга отпред. По края му бяха паркирани няколко лъскави черни мотора, в права редица и на равно разстояние един от друг.

Един от моторите беше на моя полубрат.

Друг – на баща ми.

Той, баща ми, беше най-голямата тайна на мама, която бях научила чак след смъртта ѝ. Благодарение на смъртта ѝ. Щеше ли да ми каже изобщо някога? Вече едва ли имаше значение. Почти не я бях питала за него освен няколко пъти като дете и после – в бунтарския си период по време на пубертета. Не ми трябваше баща, щом имах такава майка.

Тя ми беше предостатъчна. А сега я нямаше, оставила ме беше сама да се оправям с това семейство от непознати. Какви ли други тайни щях да открия в Клифтън Фордж? Те сякаш се просмукваха през дъските на ковчега ѝ.

Един мъж излезе от хангара и тръгна към черен мотоциклет, който не лъщеше като другите. Единственият, на който се бях возила.

Исяя. Име, което ме преследваше от дни.

Крачеше с дълги, уверени стъпки. Имаше някакво изящество в походката му, в движението на силните бедра и тесния ханш. Но стъпваше тежко, сякаш с всяка крачка на-казваше асфалта под краката си.

Сякаш се беше сковал от страх.

Разбирах го.

Той погледна през рамо към колата ми, паркирана пред стълбите към апартамента. Гледа я дълго, после вдигна поглед към прозореца.

Не си направих труда да се скрия. И да можеше да ме види през мръсните стъкла, вече нямаше значение. Много скоро нямаше да има къде да избягам от погледа му.

Не можех да различа цвета на очите му от това разстояние, но и те като името му се бяха настанили трайно в сънищата ми. И в кошмарите.

Зелено, кафяво и златно. Повечето хора биха ги нарекли пъстри и биха преминали към другите му забележителни черти като дългите крака, твърдия корем, атлетичните, покрити с татуировки ръце и стегнатия задник. Но очите му бяха изключителни.

Около завихрените в спирала цветове имаше кръг от тъмен шоколад. И макар това да бе интригуващо само по себе си, друго ги правеше така сърцераздирателни – демоните зад тях.

Нямаше искри в очите му. Нямаше светлинка. Бяха празни.

Заради времето, прекарано в затвора? Или имаше и друго?

Исяя ми кимна леко, после отиде при мотора си, яхна го и включи двигателя. Време беше да тръгваме.

Сърцето ми се качи в гърлото. „Ще повърна.“ Преглътнах с усилие горчивата слюнка и вдишах бавно през носа, защото няхах време да повръщам. Наближаваше обяд.

Отидох в банята и прибрах нещата си от мивката. Останалата част от апартамента представляваше едно голямо помещение, но банята си имаше врата, което беше добре, предвид че тази нощ нямаше да спя сама тук.

След като прибрах нещата си в малката пътна чанта, събрах смелост да се погледна в огледалото.

Изглеждах добре днес – като една по-хубава версия на нормалния си вид. В известен смисъл приличах на мама.

„По дяволите, мамо. Проклетата да си, че не си тук. И че трябва да направя това самичка.“

Вдишах дълбоко, преди сълзите да са размазали спира-

лата ми. Натиках тези чувства надълбоко, в тъмното къоше, където щяха да останат, докато не дойдеше подходящият момент да се прекърша. А този момент още не беше настъпил, нищо че животът ми се беше прецакал драматично.

Първо – работата ми. Като напуснах кантората, сложих кръст на мечтите си един ден да стана адвокат и да работя рамо до рамо с великия Реджи Баркър. Имаше ли изобщо адвокати в Клифтън Фордж? И да имаше, едва ли някой от тях работеше про боно за жени, претърпели насилие. И със сигурност нямаше правен факултет наблизо. Иначе казано, дори да си намерех работа в системата, цял живот щях да си остана правен асистент.

„Сбогом, мечтана кариера.“

Второ – апартаментът ми в Денвър, който бях избрала толкова грижливо. И за чиято покупка бях изпразнила спестовната си сметка до дъно. Същият, който обзаведох с любов и без бързане, внимателно избирах всяко нещо така, че да бъде съвършено, а не просто да заема празно място в стаите.

Мисълта да го продам, беше особено болезнена сега, когато ми предстоеше да живея в скапания апартамент над сервиза. Ергенски апартамент с бели напукани стени и стар кафеникав мокет.

Сбогом, мой дом.

Сбогом, живот.

Излязох от банята, грабнах пътъом чантичката си и тръгнах към вратата. Токчетата ми тракаха по металната стълба, а аз се придържах за парапета да не падна. Щом краката ми стъпиха на асфалта, тръгнах бързо към колата, без да поглеждам към хангара.

Още откакто пристигнах вчера, избягвах полубрат си Даш и неговата приятелка Брайс. Знаех, че имат куп въп-

роси към мен – защо съм тук, защо живея в апартамента на Исяя, колко време ще остана.

Но още не бях готова да им дам отговорите.

Изкарах колата от паркинга, без да ме видят, отдъхнах си и въведох в навигацията адрес в центъра на града.

Пътят ме преведе покрай широката река по протежение на Клифтън Фордж, обградена от високи дървета, чиито клони се свеждаха под порива на лекия вятър. Слънцето се отразяваше в бавната вода. Планините се издигаха сини в далечината. Беше... колоритно.

Дали не бях прибързала в оценката си за Клифтън Фордж? Той не се различаваше особено от тихите провинциални градчета в Колорадо, където мама ме водеше на разходка през уикендите преди години. Дори сервизът не беше толкова скапан – приличаше на онези симпатични авторемонтни работилници от телевизионните предавания за реставрация на стари автомобили.

Може би с времето щях да опозная градчето и неговите хора и да не се чувствам като затворник.

Но нямаше да се случи днес.

Днес щяха да прочетат присъдата ми.

Колкото повече приближавах крайната си цел, толкова по-бързо биеше сърцето ми. Успях да паркирам на едно от малкото свободни места пред съда и изрових монети от портмонето си за паркометъра. Не помнех кога за последно съм плащала за паркинг с монети, а не с кредитната си карта.

Платих за два часа, макар искрено да се надявах, че церемонията няма да продължи толкова дълго, и тръгнах по стъпалата към сградата от червени тухли. Стигнах до вратата, видях познат силует да чака там и сърцето ми прескочи.

– Здравей – каза Исяя и се оттласна от стената.

– Здравсти – прошепнах едва чуто аз и изтрих потни длани в роклята си.

Беше с дънки и черна риза, същите, с които беше в сервиза преди това. Дънките бяха чисти, малко избелели, стояха му добре. Но пак си бяха дънки. Не бях сигурна защо това ме притеснява толкова. Да бях обула дънки и аз.

– Какво? – попита той и сведе поглед към себе си.

Побързах да отклоня погледа си от дългите му крака.

– Нищо.

– Изглеждаш добре. – Той прокара ръка през късата си кестенява коса, без да ме поглежда в очите.

– Благодаря. Ти също.

Черната риза беше с дълги ръкави, които покриваха татуировките по ръцете му. Имаше една, която започваше зад ухото, спускаше се отстрани по врата и изчезваше под яката на ризата. Не знаех дали има татуировки по гърба, гърдите или краката си, но на пръстите имаше – десет малки татуеса от линии и точки върху кокалчетата.

– Готов ли си? – попитах аз.

Той кимна.

– А ти сигурна ли си?

– Нямаме избор.

– Да. Май така излиза.

Исая ми отвори вратата, но щом влязохме, тръгна пред мен по коридорите, като се ориентираше по дървените табелки на стените. Подовете бяха прясно излъскани, а силната миризма на лимон превзе сетивата ми. Завихме няколко пъти и накрая спряхме пред врата, на която пишеше „Деловодство“. Под този надпис имаше табелка с име, а под името пишеше „мирови съдия“.

Наистина щяхме да го направим. Щях да се омъжа за един непознат. За мъжа, който беше спасил живота ми.

Днес щях да му върна услугата. Щях да спася неговия.

Исяя поздрави чиновничката в приемната. Говореше от името на двама ни, защото аз буквално си бях глътнала езика. Стоях до него, замръзнала и зашеметена, и чаках да попълни формулярите за сключване на граждански брак. Дойде моят ред и аз попълних празните редове с трепереща ръка.

– Личните карти? – попита чиновничката. Взе ги заедно с формулярите и ни посочи редица столове до стената. – Изчакайте там.

Седнах и стиснах до болка страничните облегалки на стола. Поемах си дъх бавно и дълбоко, чаках световъртежът да премине. Не така си бях представяла сватбата си. Това сега... не беше специално. Бях със зелена рокля, защото не исках да се облека в бяло за този фарс. Не знаех как е второто име на годеника ми, нито как се целува. Не знаех дали обича кафе, нито от коя страна на леглото предпочита да спи.

Мама не беше тук да ме заведе до олтара.

Пулсът гърмеше в ушите ми, сърцето ми се блъскаше като уплашена птичка. Досега не бях получавала панически атаки. Това пристъп на паника ли беше? Преди малко повече от седмица ме бяха отвлекли, но дори тогава не бях реагирала така. Щом бях оцеляла след онова изпитание, това не би трябвало да ме плаши.

„Временно е. Само временно.“ На някакъв етап щяхме да се разведем и аз щях да се прибера у дома в Колорадо. Няколко години тук, после щях да си върна живота. Поне това можех да сторя за Исяя.

– Не се налага да го правим – прошепна той.

– Напротив – кимнах отривисто, спомнила си решимостта, с която му бях подхвърлила идеята за този брак. – Налага се.

– Женевиев...

Името ми звучеше добре, изречено с дълбокия му глас. Всяка сричка беше изречена ясно. Не го смотаваше, както правеха много хора.

Вдигнах глава да го погледна, срещнах изключителните му очи и сърцето ми омекна. Исая беше добър човек. Свестен. Не заслужаваше да страда заради грешките на майка ми.

– Ще го направим.

– Исая и Женевиев? – Чиновничката ни даде знак да станем и плъзна брачното свидетелство по плота към нас. – Готово. Минете оттам.

Тръгнахме към посочената врата вляво и от другата ѝ страна заварихме някакъв мъж, който местеше документи по бюрото си. Очилата му се крепяха на върха на носа. Главата му беше плешива, ако не броим кръга посивяла коса от ухо до ухо.

– Бъдещите господин и госпожа... – Загледа се в един лист върху бюрото си. – ... Рейнолдс.

„Госпожа Рейнолдс.“ Преглътнах, после изписах усмивка на лицето си. Трябваше да изглеждаме влюбени – мъж и жена, които са се влюбили от пръв поглед, – затова хванах Исая за ръката. Неговата беше топла и груба от мазоли.

Напрегнах се моментално, но той не се дръпна, само поизправи гръб.

– Започваме ли?

Съдията ни даде знак да застанем в средата на стаята. Всички заехме местата си, а той ни погледна с блага усмивка. И да беше усетил страха ни, не каза нищо.

– Пръстени имате ли?

Паниката ме заля на нова сметка. Толкова много неща трябваше да свърша през последната седмица, че изобщо

не се бях сетила да купя пръстени.

– Аз, тъ...

– Ето. – Исаия извади два пръстена от задния джоб на дънките си. Единият беше обикновена халка без украса. Не златна или сребърна, а тъмносива като титан. Другият пръстен беше от платина, тънка халка с инкрустирани малки диаманти в центъра.

Челюстта ми провисна.

– Не е кой знае какво. – Исаия преглътна шумно, страните му се зачервиха от притеснение.

– Прекрасен е. – Стиснах ръката му, после взех пръстена. Наистина беше красив. Диамантите не бяха големи, но и нямаше нужда да бъдат. Исаия вече беше направил достатъчно. – Благодаря ти.

– Чудесно – каза съдията с усмивка. – Исаия, Женевиер, хванете се за ръце, моля.

Заставахме лице в лице и се хванахме за ръцете. Почти не се погледнахме в очите. Аз гледах най-вече широкия му нос. Хубав нос, силен и прав, идеално разположен между обитаваните му от призраци очи.

– Като се хващате за ръце, вие давате съгласието си да бъдете свързани. Съпруг и съпруга. Обещавате да се почитате, обичате и подкрепяте взаимно. Ти, Исаия, вземаш ли Женевиер за своя съпруга?

Той ме погледна в очите.

– Да.

– Ти, Женевиер, вземаш ли Исаия за свой съпруг?

– Да.

Една кратка думичка и готово. Вече бях омъжена.

– В такъв случай, по силата на властта, дадена ми от щата Монтана, ви обявявам за съпруг и съпруга. Желая ви всичко най-хубаво в брака ви, господин и госпожо Рейнолдс.

Брак.

Бяхме го направили.

Исяя беше в безопасност. Вече никой не можеше да ме принуди да кажа какво се бе случило в онази планинска хижа. Защото вече му бях съпруга и законът ме защитаваше.

Обърнах се към съдията с намерение да му благодаря и да избягам. Но той отвори уста и каза още нещо, от което Исяя преbledня като платно.

– Исяя, вече можеш да целунеш булката.